

Lippestad minner meg om at livskvalitet er høyst subjektivt

Geir Lippestad: *Et større vi* (2016).

PUBLISERT 2. mars 2020

Vi er en av de nå. Det ble oss, tenkte jeg, da jeg sank sammen på gulvet på nyfødtintensiven. Det var ikke noe poeng i å reise seg.

Inne på naborommet lå vårt nyfødte barn utstyrt med sonde og C-PAP. Vi hadde nettopp fått vite at han har et sjeldent syndrom. Godt plassert ytterst på Gauss-kurven hadde vi blitt en slik familie som vi tidligere hadde observert med trøstende blikk, på avstand.

Bekymringene sto i kø. Vil han overleve? Kommer han til å være alvorlig syk? Vil han kjenne glede og mestring? Vil han føle seg inkludert?

Nybakte foreldre skriver gjerne «Velskapt». Var vår feilskapt? Jeg kunne lese av de rundt at det var synd på oss. Medlidenheten fortalte at dette ville ta, heller enn å

gi. Med klump i magen vegret jeg meg daglig for turen fra pasienthotellet til nyfødtintensiven. Og jeg skammet meg over vegringen.

Etter et par dager dukket svigerfar opp på sykehuset med boken som skulle endre perspektivet mitt betraktelig. Både i møtet med min lille gutt, samfunnet og rollen som psykolog. Ved å fortelle om egne erfaringer med å være pappa til et barn med alvorlig sykdom, utfordrer Geir Lippestad forestillinger om verdi, lykke og normalitet. Han formidler tro på menneskeverd. Han deler sin reise med sorg og med mot til å utfordre begrensninger. Skildringen av jenta i rullestol på seilbåt, som hviner av glede når båten krenger og sjøsprøyten står, traff meg hardt i mine egne fordommer.

Jeg hadde gått rundt og fryktet hva annerledeshet ville ta, uten å forstå hva det kunne gi. Jeg så på det lille barnet mitt, og kjente plutselig stor takknemlighet. Over alt han kom til å lære meg, om livet og om kjærlighet, som jeg ellers ikke ville fått innblikk i. Jeg forstod at verden ikke bare blir bedre, men også rikere, av å åpne for «et større vi».

Helene Møllenberg, psykolog ved Sørlandet sykehus, utfordrer Heidi Wittrup Djup, Daglig leder ved Klinikk for krisepsykologi, til å ta stafettpinnen videre

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 57, nummer 3, 2020, side 230